

การถ่ายภาพnudเพื่อทำการกุศล : การวิเคราะห์ตามหลักพระพุทธศาสนา* Nude Photography for Merit Making: An Analysis According to Buddhist Principles

อำนาจ ยอดทอง

Amnat Yodthong

คณะสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล

Faculty of Social Sciences and Humanities, Mahidol University, Thailand

Email: amchinjang@gmail.com

Doi: 10.14456/jmcupeace.2016.2

บทคัดย่อ

บทความวิจัยชิ้นนี้ มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาเรื่องการถ่ายภาพnudเพื่อทำการกุศล จากการศึกษาพบว่า การถ่ายภาพnudเพื่อทำการกุศล (ความดี) มีลักษณะเป็นอาชีพที่เป็นอกุศล (ความชั่วหรือบาป) (ผิดหลักกุศลกรรมบถ) การที่นายแบบนางแบบประกาศเจตนารมณ์ในการถ่ายภาพnudเพื่อจำหน่ายและนำเงินไปทำบุญกับวัดพระบาทน้ำพุ ด้วยหวังจะช่วยเหลือผู้ป่วยเอดส์นั้น จึงกลายเป็น “การทำอกุศลเพื่อนำเงินไปทำกุศล” ซึ่งการกระทำเช่นนี้อาจเทียบได้กับ “การฆ่าสัตว์มีวัควาย หรือหมูเพื่อบวชลูก” ซึ่งทานวัตถุแบบนี้จะบริสุทธิ์ได้นั้น จะต้องเป็นทานวัตถุที่พระภิกษุผู้เป็นปลื้มคาห (ผู้รับทาน) มีองค์ประกอบครบ 3 ประการ ได้แก่ 1) ไม่เห็น 2) ไม่ได้ยิน และ 3) ไม่สงสัยว่า เขาทำเพื่อถวายแก่ตน แต่ในกรณีนี้ปรากฏว่า นายแบบนางแบบ นิตยสาร และช่างภาพ ต่างประกาศเจตนารมณ์ในสื่อต่างๆ จนปรากฏชัดเจนว่า ต้องการถ่ายภาพnudเพื่อเอาไปประมูลขายนำเงินไปทำบุญ ทำให้ พระอุดมประชาทร (อลงกตติกขปญโญ) ผู้เป็นเจ้าอาวาสวัดพระบาทน้ำพุ ต้องออกมาปฏิเสธไม่รับการทำบุญดังกล่าว เพราะถือว่าเป็นทานวัตถุที่ไม่บริสุทธิ์ หากท่านรับจะถือว่าเป็นผิดพระวินัย และที่สำคัญการทำบุญครั้งนี้ไม่สามารถสำเร็จประโยชน์เป็นบุญได้

คำสำคัญ: nud, การถ่ายภาพnud, การทำบุญ

*MU-SSIRB No.: 2016/128 (B2).

Abstract

This paper aims to study an issue of taking nude photography to make merit. Findings showed that taking nude photography for charity (good deed) is an unwholesome occupation (bad deed); Papa; against the wholesome courses of action or Kusalakammamapatha). The nude models' announcement to pose for nude photography and donate revenue from a sale of the photographs to Wat Phra Baht Nam Phu Temple to help support AIDS patients is, then, to "do an unwholesome deed to gain money for wholesome charity" which is comparable to "slaughtering cows, buffaloes or pigs to celebrate an ordination of one's son". Objects of donation are pure only when the receiving monks meet three criteria. That is, they neither see, hear nor doubt that the lay persons do something unwholesome to obtain the objects of donation. However, in this case, the nude models, the magazine and the photographers all announced through media that they would produce the nude photography and offer them for sale at an auction in order to raise fund for donation. As a result, Phra Udom Prachathorn (Alongkot Tikhapanyo), the abbot, refused to receive the donation because it was not pure. If he had accepted it, he would have violated the Disciplines (Vinayas). Importantly, this merit making would not have been realized as a good deed (Punna).

Keyword: nude; nude photography, merit making

บทนำ

มนุษย์ทุกคนนับตั้งแต่อดีต ปัจจุบัน และแม้กระทั่งในอนาคต ต่างรักและต้องการความสุข เกียรติและไม่ต้องการความทุกข์ พระพุทธศาสนาเกิดขึ้นมีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อกำจัดความทุกข์ ความสุขจึงถือว่าเป็นเป้าหมายที่สำคัญในทางพระพุทธศาสนา จะเห็นว่าหลักคำสอนในทางพระพุทธศาสนาที่มีอยู่เป็นจำนวนมาก นับได้ 84,000 พระธรรมชั้นซึ่งสามารถจัดเป็นหมวดหมู่ได้ เรียกว่า “ปิฎก” (กระจาดหรือตะกร้า) มี 3 หมวด ได้แก่ 1) พระวินัยปิฎก หมวดพระวินัย 2) พระสุตตันตปิฎก หมวดพระสูตร และ 3) พระอภิธรรมปิฎก หมวดพระอภิธรรม รวมเรียกว่า “พระไตรปิฎก” (หมายถึง กระจาดหรือตะกร้า 3 อันเป็นภาชนะสำหรับใส่ของต่างๆ นำมาใช้ในความหมายเป็นที่รวบรวมคำสอนในพระพุทธศาสนา ที่จัดเป็นหมวดหมู่แล้ว 3 หมวด) ซึ่งคำสอนทั้งหมดเหล่านี้ล้วนมีเป้าหมายสำคัญอยู่ที่ความสุขทั้งสิ้น โดยเฉพาะเป้าหมายในระดับพื้นฐาน ได้แก่ การดำรงชีวิตอย่างมีความสุขในสังคม ด้วยการกระทำความดีหรือกรรมดีทั่วไปที่เรียกว่าบุญ ก็มีพุทธพจน์ว่า “ภิกษุทั้งหลาย เธอทั้งหลายอย่ากลัวบุญเลย คำว่า บุญ นี้ เป็นชื่อของความสุข” (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 23 ข้อ 62 : 120) และ “การสั่งสมบุญนำสุขมาให้” (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 25 ข้อ 118 : 68) บุญกับความสุขจึงเป็นสิ่งเดียวกัน นอกจากนี้ในสังคมไทยมักเรียก “บุญ” คู่กับ “กุศล” เสมอๆ จนกลายเป็นคำเรียกติดปากของพุทธศาสนิกชนว่า “ทำบุญกุศล” (อำนาจยอดทอง, 2558 : 3)

โดยตามปกติแล้ว คำว่า “บุญ” กับ “กุศล” เป็นคำที่ใช้แทนกัน เพียงแต่ในแง่รายละเอียด กุศลมีความหมายกว้างกว่า คือ ครอบคลุมทั้งกุศลที่เป็นโลกียะ (กามาวจร รูปาวจร อรูปาวจร) และโลกุตตระ (มรรคผลนิพพาน) ส่วนบุญโดยทั่วไปใช้กับโลกียกุศลเท่านั้น (พระพรหมคุณาภรณ์ ป.อ. ปยุตโต, 2558 ก : 25) การกระทำที่จัดเป็นบุญในพระพุทธศาสนา เรียกว่า “บุญกิริยาวัตถุ” คือ การบำเพ็ญบุญอันเป็นเหตุให้เกิดอานิสงส์ต่างๆ มีความสุขเป็นต้น (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 23 ข้อ 36 : 294) จำแนก 3 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ 1) ทานมัย บุญที่สำเร็จด้วยทาน 2) สีลมัย บุญที่สำเร็จด้วยศีล 3) ภาวนามัย บุญที่สำเร็จด้วยภาวนา (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 23 ข้อ 36 : 294) สังคมไทยในปัจจุบัน พุทธศาสนิกชนต่างมีวิถีชีวิตเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่เป็น “บุญกุศล” อยู่ในวิถีชีวิตตลอดเวลา พุทธศาสนิกชนชาวไทยจึงผูกพันกับวัด พระภิกษุ และพระพุทธศาสนา ทุกหมู่บ้านมีวัดเป็นศูนย์กลางทางจิตใจ และเป็นศูนย์กลางในการทำบุญบำเพ็ญกุศล จนกระทั่งได้เกิดปรากฏการณ์การทำบุญบำเพ็ญกุศลที่ไม่เคยปรากฏในสังคมพระพุทธศาสนาแบบไทยมาก่อน นั่นคือ “การถ่ายภาพนิ้วเพื่อทำการกุศล”

การถ่ายนู้ดเพื่อทำการกุศลได้กลายเป็นประเด็นร้อนให้วิพากษ์วิจารณ์กันทั่วเมือง เมื่อนายแบบนางแบบชื่อดังในสังคมไทยกว่า 30 คน ประกอบด้วย “ต่าย” เพ็ญพักตร์ ศิริกุล “ลูกหมี” รัชมี ทองศิริไพโรศรี “เอ๊ะ” ศศิกันต์ อภิชาตวรศิลป์ เป็นต้น พร้อมใจกันสลัดผ้าถ่ายนู้ดการกุศล เพื่อหารายได้ช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์วัดพระบาทน้ำพุ การถ่ายภาพนู้ดครั้งนี้เป็นของนิตยสาร “เฟม”(FAME) ในเครือ บริษัทอาร์เอส จำกัด (มหาชน) ซึ่งมีช่างภาพชื่อดัง “ใหญ่” อำมาตย์ นิมิตภาคย์ รับเป็นบรรณาธิการรับเชิญ พร้อมควบคุมตำแหน่งช่างภาพด้วย ซึ่งช่างภาพชื่อดังได้คัดเลือกภาพที่ดีที่สุดของนายแบบนางแบบจำนวนถึง 26 ภาพขยายใหญ่ขนาด 1x1 เมตร ใส่กรอบอย่างดี และจะนำมาจัดการประมูลในงานนิทรรศการเฟม อีโรติก้า (FAME EROTICA) ให้ประชาชนทั่วไป ได้ร่วมประมูลเพื่อหารายได้ช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์วัดพระบาทน้ำพุ และสถาบันบำราศนราดูร โดยตั้งราคาประมูลเริ่มต้นที่ 1 หมื่นบาทต่อรูป ปรากฏการณ์ครั้งนี้ได้มีผู้ที่เกี่ยวข้องต่างๆ ล้วนออกมาแสดงความเห็นที่แตกต่างกันออกไป อย่างน่าสนใจ ดังนี้

“ชาคริต พิชญากร” กรรมการบริหาร บริษัทอาร์เอส พับลิชชิง ผู้จัดการ กล่าวว่า “การจัดนิทรรศการครั้งนี้ ถือเป็นนิทรรศการภาพนู้ดครั้งแรกและยิ่งใหญ่ของปีนี้ ที่เหล่าบรรดานางแบบชั้นนำของเมืองไทย ร่วมใจหารายได้การกุศลช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์วัดพระบาทน้ำพุ และสถาบันบำราศนราดูร โดยนายแบบนางแบบทั้ง 32 คน ยินดีที่จะถ่ายภาพโดยไม่คิดค่าตัว แม้แต่บาทเดียวถือเป็นงานการกุศลจริงๆ ครับ”

ฝ่าย อมาตย์ นิมิตภาคย์ ผู้ถ่ายภาพ ออกมายืนยันการประมูลภาพเพื่อเอาเงินไปบริจาค นั่นว่า “รูปประเภทนี้ ไม่ใช่รูปที่น่าเกลียด และไม่ได้ทำหมิ่นเหม่หรืออนาจาร เป็นศิลปะที่ทั่วโลกก็ดูกันเป็นเรื่องปกติ ส่วนภาพถ่ายก็อยู่ในขอบเขตพอดี กรณีวัดพระบาทน้ำพุไม่ยอมรับเงินบริจาค นั้น ไม่เป็นไรจะมอบให้ มูลนิธิอื่นก็ได้”

คุณหญิงไขศรี ศรีอรุณ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงวัฒนธรรม ให้ทรงสนะว่า “ภาพนู้ดของดาราที่ดูนั้น คุณหญิงพอรับได้ว่าเป็นงานศิลปะ แต่บางภาพไม่เหมาะสมส่อไปในทางยั่วยุทางเพศ การทำบุญเป็นสิ่งดี แต่ควรหาวิธีการอื่นเพื่อหารายได้มากกว่าการถ่ายนู้ด”

ส่วน พระอุดมประชาทร เจ้าอาวาสวัดพระบาทน้ำพุ ก็ออกมายืนยันว่า “จะไม่ขอรับเงินที่จะมีการบริจาค แม้ว่าผู้บริจาคจะมีเจตนาดีแต่เป็นวิธีการไม่เหมาะสม ผิดจริยธรรม จะโดนกล่าวหาว่าดริบเงินจากการถ่ายนู้ด” (MThai : gossibstar.mthai.com)

จะเห็นว่า แนวคิดการถ่ายภาพนู้ดและนำมาจัดนิทรรศการครั้งนี้ เหมือนตอน “เลสส์ ก็” ตากล้องสิงคโปร์จับซูเปอร์สตาร์ในเอเชียมาถ่ายนู้ดเพื่อหาเงินช่วยผู้ประสบภัยสึนามิ หรือ กรณี

ล่าสุดที่ “เงิน เหยียน ซี” และนักแสดงสาวชาวจีน “หยวน ซาน ซาน” คือ คนดังที่ร่วมกันเปลี่ยนผ้าถ้ายันต์ให้กับโครงการ “Pink Ribbon” เพื่อการรณรงค์ตรวจมะเร็งเต้านมในผู้หญิงประจำปี 2558 (ASTV ผู้จัดการออนไลน์) เพียงแต่กรณีเหล่านี้ไม่โดนโจมตีและไม่ได้ถูกวิพากษ์วิจารณ์มากนัก เพราะเป็นการกระทำเพื่อนำเงินไปบริจาคช่วยองค์กรการกุศลที่ไม่ใช่วัด ไม่ใช่ศาสนา แต่ในกรณีนี้กลายเป็นประเด็นที่ถกเถียงกันอย่างกว้างขวาง เพราะเป็นการนำรายได้ไปช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์ วัดพระบาทน้ำพุ จ.ลพบุรี ประเด็นนี้ไม่พ้นเรื่องความเหมาะสม เพราะเป็นเรื่อง “นู้ด” กับ “ปัญหาอันสืบเนื่องมาจากเรื่องทางเพศ” และมี “วัด” หรือ “พระพุทธศาสนา” ที่มีคำสอนไม่สนับสนุนเรื่องเพศหรือเรื่องกามารมณ์ทั้งหลาย เข้ามาเกี่ยวข้องในลักษณะที่ดูเหมือนจะขัดแย้งกัน ทำให้เกิดคำถามขึ้นมากมายว่า “ที่ว่าไม่เหมาะสมหมายถึงอะไร” “ทำไมการถ่ายภาพนู้ดเพื่อทำการกุศลในทางศาสนาจึงทำไม่ได้ ทั้งที่ในสมัยพุทธกาลมีมหาโจรฆ่าคนอย่างองคุลิมาล มีโสเภณีอย่างนางสิริมา หรือนางอัมพปาลี ผู้ถวายสวนมะม่วงแก่พระพุทธเจ้า เป็นต้น ยังสามารถทำบุญได้” และที่สำคัญ “พระพุทธศาสนามีอะไรเป็นเกณฑ์ในการตัดสินการทำบุญในกรณีนี้” ซึ่งประเด็นเหล่านี้เป็นประเด็นสำคัญในการศึกษาครั้งนี้

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยนี้ เป็นการวิจัยด้านเอกสาร (Documentary research) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เนื้อหา (Content analysis) จากคัมภีร์พระไตรปิฎก อรรถกถา เอกสาร หนังสือ และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งมีวิธีการศึกษา ดังนี้

ขั้นรวบรวมข้อมูล ศึกษาและรวบรวมข้อมูลในประเด็นที่เกี่ยวกับ “การถ่ายภาพนู้ดเพื่อทำการกุศล” และประเด็นที่มีลักษณะสอดคล้องหรือใกล้เคียง จากคัมภีร์พระไตรปิฎก อรรถกถา หนังสือ ตำรา เอกสาร และงานวิจัยต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง

ขั้นวิเคราะห์ นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาและรวบรวมข้อมูลดังกล่าว มาศึกษาวิเคราะห์ แยกแยะ และอภิปรายในประเด็นที่เกี่ยว “การถ่ายภาพนู้ดเพื่อทำการกุศล” ในด้านมุมมองเกี่ยวกับอาชีพกับการทำบุญ และเกณฑ์การตัดสินกรณีนี้ตามหลักการในทางพระพุทธศาสนาเถรวาท

ขั้นสรุป สรุปผลจากการศึกษาและวิเคราะห์ประเด็นเกี่ยวกับ “การถ่ายภาพนู้ดเพื่อทำการกุศล” ตามหลักการในพระพุทธศาสนา และนำเสนอรายงานผลการวิจัยในรูปแบบพรรณนาต่อไป

ผลการวิจัย

จากการศึกษาวิเคราะห์ประเด็นเรื่อง “การถ่ายภาพnud์เพื่อทำการกุศล” ตามหลักการในทางพระพุทธศาสนา พบว่า

1. ความหมายของ “ภาพnud์” ในสังคมไทย

คำว่า “ภาพnud์” เป็นการเรียกทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่มาจากคำว่า “nud์” (nude) แปลว่า “ภาพเปลือย” หมายถึง ภาพมนุษย์ที่ไม่มีการปกปิดเรือนร่าง หรือในบางกรณีอาจมีการปกปิดเรือนร่างเพียงบางที่บางส่วนเล็กน้อยด้วยสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ภาษาอังกฤษคำว่า “nud์” (nude) หมายถึง “คนเปลือยร่างกาย” (เลิศศิริ บวรกิตติ, 2548 : 117) โดยทั่วไปในสังคมไทย เมื่อพูดถึง “ภาพnud์” จะหมายถึงเฉพาะภาพหญิงสาวนุ่งน้อยห่มน้อย หรืออาจเป็นภาพ “กึ่งเปลือย” ไปจนถึง “เปลือย” เผยให้เห็นสรีระร่างกายเป็นส่วนใหญ่ และบางคนอาจจะเรียกว่า “ภาพโป๊” ที่ส่อไปในทางยั่วยุกามารมณ์ ในขณะเดียวกัน บางคนอาจกล่าวว่า “มันเป็นศิลปะ” หรือ “ภาพศิลป์ที่มีสุนทรีย์” (อวยชัย สังสนา, 2544 : 23)

นิวัติ กองเพียร (2538 : 74) ผู้ได้รับฉายาว่า “เกจิ nud์”¹ ให้ความหมายไว้ว่า “nud์” (nude) หรือ “ภาพnud์” คือ ศิลปะที่ต้องสร้างสรรค์ออกมาด้วยความรู้ ความสามารถในการเชิงศิลปะ ด้วยฝีมือและความคิดสร้างสรรค์ ประกอบทฤษฎีทางศิลปะครบถ้วน เพื่อเร้าอารมณ์คนดูให้มองเห็นความงามของร่างกายมนุษย์ ภาพ nud์จึงมีความจำเป็นต้องสร้างสรรค์ขึ้นด้วยความพิถีพิถันละเอียดอ่อน มีเจตนาอันบริสุทธิ์ผุดผ่องที่จะใช้ “nud์” เป็นสื่อในการสร้างสรรค์ศิลปะ ด้วยฝีมือ และความคิดอันบรรเจิด”

จะเห็นว่า “nud์” หรือ “ภาพnud์” (nude) ในความหมายนี้เป็นการให้ความหมายในเชิงศิลปะล้วนๆ หรือที่เรียกว่า “ศิลปะบริสุทธิ์” แต่คำว่า “nud์” หรือ “ภาพnud์” ในในวิจัยชิ้นนี้มีความหมายที่จำเพาะกว่านั้น เพราะหมายถึง “nud์ในนิตยสารในสังคมไทยปัจจุบัน” ซึ่งไม่

¹อดีตคอลัมนิสต์ ประจำนิตยสารมติชนสุดสัปดาห์ ผู้ได้รับฉายาว่า “เกจิ nud์” เพราะเขียนคอลัมน์ที่เป็นเนื้อหาวิจารณ์ภาพเปลือย นอกจากนั้นยังเคยเป็น บรรณาธิการบริหารนิตยสารศิลปวัฒนธรรม ด้วยปัจจุบันได้เลิกทำงานให้กับเครือมติชนแล้ว และได้หันมาเปิดเว็บไซต์แนวอี-แม็กกาซีน ชื่อ <http://www.niwatkongpien.com> เพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ที่ชื่นชอบงานเขียนของเขา ขณะเดียวกัน ยังดำรงตำแหน่งเป็นบรรณาธิการบริหารของหนังสือเพลงดนตรีอีกด้วย (วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. นิวัติ กองเพียร. เข้าใช้เมื่อ 12 ตุลาคม 2558 เวลา 19.00 น.. <https://th.wikipedia.org/wiki/นิวัติ_กองเพียร>.)

เฉพาะแต่เกี่ยวข้องกับความเป็น “ศิลปะ” เท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับความเป็น “ธุรกิจการค้า” อีกด้วย ซึ่ง รศ.ดร.กาญจนา แก้วเทพ แสดงทรรศนะไว้ว่า จากประวัติศาสตร์การเกิดภาพนู้ด ภาพนู้ดเกิดขึ้นเมื่อมีสื่อสารมวลชน สมัยก่อนไมเคิล แองเจโล (Michel Angelo) วาดรูปเปลือย สมัยก่อนไม่ใช่รูปนู้ด ภาพนู้ดเกิดขึ้นมาพร้อมกับนิตยสาร หมายความว่า มันเป็น “แมสส์ โปรดักชัน” (Mass Production) เพราะฉะนั้นจึงมีเรื่อง 1) ธุรกิจที่หวังผลกำไร 2) พื้นที่สาธารณะ สมัยก่อนวาดรูปนู้ดเพื่อศิลปะแท้ๆ เพราะไม่ได้ทำไว้ขาย ในปัจจุบันทำภาพนู้ดไว้ขาย ภาพนู้ดจึงเป็นส่วนประกอบส่วนหนึ่งของนิตยสารที่จะขายดี ฉะนั้น ภาพนู้ดจึงถูกสลับความหมายมาแล้ว คือ ส่วนหนึ่งจะต้องมีเพื่อยั่วยุการมารมณ เพราะฉะนั้นภาพนู้ดในสมัยใหม่ยากที่จะเป็น “อีโรติก” (Erotic) เรียกว่า 70% ตราบใดที่มีธุรกิจเข้ามาเกี่ยวข้อง จะต้องมีการขายเช็กส์ด้วยอย่างแน่นอน ไม่ว่าเจตนาของผู้อ่านหรือผู้วาด (รวมทั้งผู้ถ่าย) จะว่าอย่างไรก็ตาม (อวยชัย สังสนา, 2544 : 93)

จากทรรศนะนี้ทำให้เห็นว่า ภาพนู้ดในนิตยสารในสังคมไทยปัจจุบันไม่ใช่ศิลปะบริสุทธิ์ หรือไม่เป็นศิลปะบริสุทธิ์ แบบความหมายดั้งเดิมเสียแล้ว แต่เป็นศิลปะผสมกับธุรกิจการค้า ซึ่งจะต้องมีเพื่อยั่วยุการมารมณ และเป็นแรงจูงใจพอให้คนซื้อนิตยสารหรือภาพให้ได้มากที่สุด ดังที่บทความทางวิชาการที่ถือว่าเป็นเสมือนแม่บทของงานศิลปะภาพเปลือยที่ดำรงอยู่ในสังคมไทยของ ศิลป์ พีระศรี ที่กล่าวไว้ว่า “ศิลปะภาพเปลือยนั้นมิได้ขยายวงกว้างไปถึงศิลปะการเปลือยที่ทำกันขึ้น โดยจัดวางกริยาท่าทีเพื่อกระตุ้นให้ผู้ดูเกิดตัณหาราคะ งานศิลปะเช่นนี้ พวกศิลปินเขาไม่ยอมรับว่าเป็นศิลปะ และไม่มีทางจะเรียกได้ว่าเป็นศิลปะ การผลิตศิลปะสาธารณะให้เกี่ยวข้องไปในทางภาพลามกเช่นนี้ เป็นสิ่งพึงละอาย ขออย่าได้นำสิ่งเลวทรามเช่นนี้ ซึ่งได้สร้างขึ้นเพื่อรีดเงินจากคนอ่อนแอมาปะปนกับศิลปะเลย การดูประติมากรรมภาพเปลือยหรือจิตรกรรมภาพเปลือย ศิลปินจะสร้างขึ้นให้ดูมีสง่าผ่าเผย และดูงดงาม ด้วยเหตุนี้จึงมิใช่เรื่องยั่วชวนกวนราคะเลย” (อ้างใน นงลักษณ์ จันทาภากุล, 2547 : 21)

นอกจากนี้ นิวัติ กองเพียร (2538 : 74) ได้กล่าวไว้ว่า “ยังไม่เคยเห็นงานถ่ายนู้ดที่แท้จริงในเมืองไทย ถ้ามีช่างภาพคนไหนถ่ายอยู่บ้างก็นำเสนอให้ชมกันบ้าง เพราะตอนนี้มีแต่ภาพที่เขาถ่ายเพื่อเอาเงิน เพื่อยั่วยุการมารมณ เราใจทางเพศ เขามุ่งขายความงามของหญิงสาวชายหนุ่ม เพียงเพื่อให้เกิดอยากดูอยากเห็น อยากซื้อ และมักแอบอ้างกันเสมอว่า เขากำลังทำงานศิลปะ ทำเพื่อศิลปะ และเป็นศิลปะ ถ้าเป็นอย่างนี้ศิลปะก็จะเสื่อม ผู้คนก็จะไม่เข้าใจ ความรู้สึกเรื่องการถ่ายภาพนู้ดก็จะเป็นเรื่องเลวร้าย สังคมรับไม่ได้ นางแบบนู้ดก็จะถูกตราหน้าถูกเหยียดหยาม” “...เกณฑ์แยกภาพนู้ดออกจากสื่อสิ่งพิมพ์ลามกอนาจาร โดยมองที่

“เจตนาธรรม” ของการสื่อความหมายเป็นหลัก ถ้ามีเจตนาผลิตสื่อเพื่อขายเซ็กซ์ หรือยั่วยุ กามารมณ์ เช่น หนังสือเพ้นท์เฮาส์ นวลนาง เพลย์บอย ถือว่าลามกอนาจาร แต่ถ้านำเสนอ เซ็กซ์ที่มีความงามของศิลปะ ถือว่ายังไม่เข้าข่ายลามกอนาจาร” (อ้างใน อวยชัย สังสนา, 2544 : 44-45)

สรุปความหมายได้ว่า คำว่า “นู้ด” หรือ “ภาพถ่ายนู้ด” หมายถึง ศิลปะภาพเปลือย ของมนุษย์ที่ไม่มีการปกปิดเรือนร่าง หรือในบางกรณีอาจมีการปกปิดเรือนร่างเพียงบางที่บาง ส่วนเพียงเล็กน้อยด้วยสิ่งใดสิ่งหนึ่ง หรือการแสดงอวัยวะส่วนใดส่วนหนึ่งในรูปแบบของงาน ศิลปะ เช่น รูปทรง เส้น แสง เงา ปริมาตร กริยาท่าทาง อารมณ์ และความรู้สึก เพื่อร่ำอารมณ์ คนดูให้มองเห็นความงามของร่างกายมนุษย์ตามธรรมชาติ นู้ดตามความหมายนี้จึงเป็นศิลปะ บริสุทธิ์ แต่นู้ดในนิตยสารในสังคมไทยปัจจุบันกลับมีความหมายมากกว่านั้น เพราะเป็นศิลปะ ผสมกับธุรกิจการค้า ซึ่งจะต้องมีเพื่อยั่วยุ กามารมณ์ และเป็นแรงจูงใจให้คนซื้อนิตยสารหรือ ภาพให้ได้มากที่สุด นู้ดในความหมายนี้จึงมีความซับซ้อนมากยิ่งขึ้น จึงอาจถูกมองได้ว่าไม่เป็น ศิลปะ

2. อาชีพนายแบบนางแบบนู้ดในมุมมองพระพุทธศาสนา

จากปรากฏการณ์การถ่ายนู้ดเพื่อการกุศลของนิตยสาร “เฟม” (FAME) ในเครือ บริษัทอาร์เอส จำกัด (มหาชน) โดยมีนายแบบนางแบบชื่อดังในสังคมไทยพร้อมใจกันถ่าย นู้ดการกุศล เพื่อหารายได้ช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์วัดพระบาทน้ำพุ นั้น ประเด็นที่สังคมวิพากษ์ มากที่สุดประเด็นหนึ่ง คือ ประเด็นเกี่ยวกับอาชีพของผู้ทำบุญกุศลในครั้งนี้ว่า พระพุทธศาสนา รังเกียจอาชีพที่สังคมมองว่าไม่ดีหรือไม่ คนที่ประกอบอาชีพที่ถูกมองว่าไม่ดีนั้นมีพื้นที่ในทาง ศาสนาหรือไม่ สามารถทำบุญได้ไหม การที่พระภิกษุออกมาปฏิเสธการทำบุญครั้งนี้มีสาเหตุมา จากอาชีพนี้หรือไม่ ซึ่งจะได้วิเคราะห์ในลำดับต่อไป

2.1 อาชีพนายแบบนางแบบนู้ด กับ อาชีพต้องห้ามตามหลักพระพุทธศาสนา

ประเด็นนี้สืบเนื่องมาจากอาชีพนี้มักถูกมองว่า หากบุคคลประกอบอาชีพที่ไม่เหมาะสม หรือเป็นอาชีพต้องห้ามตามหลักพระพุทธศาสนา ย่อมถือว่าเป็นคนไม่ดี ทำอาชีพไม่ดี สิ่งที่ได้จากอาชีพนี้ย่อมตกเป็นสิ่งที่ไม่ดีตามไปด้วย เมื่อเป็นเช่นนั้น สิ่งที่ได้จากอาชีพที่ไม่ดีย่อมไม่ สามารถนำมาทำความดี (บุญกุศล) ได้ ในการพิจารณาประเด็นนี้นั้นจะเริ่มพิจารณาที่ “อาชีพ นายแบบนางแบบนู้ด” ถือว่าเป็นอาชีพต้องห้ามตามหลักพระพุทธศาสนาหรือไม่ โดยพิจารณา จาก “อกรณียวัชชา” คือ “อาชีพหรือการค้าขายที่ไม่ควรทำ” หรือ “มิจฉาวณิชา” หมายถึง การค้าขายที่ผิดหรือไม่ชอบธรรม สำหรับอุบาสกและอุบาสิกาไม่ควรประกอบ ไม่ควรกระทำ

ด้วยตนเอง และแม้กระทั่งไม่ควรชักชวนบุคคลอื่นให้กระทำอีกด้วย (พระพรหมคุณาภรณ์ ป.อ.ปยุตฺโต, 2558 ข) : 174) จำแนกเป็น 5 อาชีพ ดังนี้

1) การค้าขายศัสตราวุธ หมายถึง การให้สร้างอาวุธแล้วขายอาวุธนั้น เหตุผลที่ห้ามค้าขาย เพราะการค้าขายอาวุธ เป็นเหตุให้ทำความผิดก่อโทษแก่ผู้อื่นได้

2) การค้าขายสัตว์ ในที่นี้หมายถึง การค้าขายมนุษย์ เหตุผลที่ห้ามค้าขาย เพราะการค้าขายมนุษย์ทำให้มนุษย์หมดอิสรภาพ

3) การค้าขายเนื้อ หมายถึง การเลี้ยงสัตว์มีสุกรเป็นต้นไว้ขาย หรือการขายเนื้อสัตว์ เหตุผลที่ห้ามค้าขาย เพราะการค้าขายเนื้อเป็นเหตุให้ต้องฆ่าสัตว์

4) การค้าขายของมีนเมา หมายถึง การให้ปรุงของมีนเมาชนิดใดชนิดหนึ่งแล้วขาย เหตุผลที่ห้ามค้าขาย เพราะการค้าขายของมีนเมาเป็นเหตุให้มีการดื่มแล้วเกิดความประมาท

5) การค้าขายยาพิษ หมายถึง การให้ทำยาพิษแล้วค้าขายยาพิษนั้น (พระไตรปิฎก ภาษาไทย เล่ม 22 ข้อ 177 : 295; อังคุตตรนิกาย มโนรลปุรณี ปัญจกนิบาตอัฐกถาภาษาบาลี เล่มที่ 3 ข้อที่ 177 : 68 และ อังคุตตรนิกาย สารัตถมัญจุสา อังคุตตรฎีกาภาษาบาลีเล่มที่ 3 ข้อ 177-178 : 66 อ้างใน พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 22 ข้อ 177 : 295 เจริญธรรมที่ 1-5)

จะเห็นว่า “อาชีพนายแบบนางแบบนู้ด” นั้น เมื่อพิจารณาตามหลักเกณฑ์ข้างต้นพบว่า ไม่จัดเป็น “มิฉฉาณิชา” คือ อาชีพที่ผิด หรือไม่ควรทำ ตามหลักพระพุทธศาสนา แม้จะมีข้อสังเกตว่า จะสามารถอนุโลมเข้ากับ “อาชีพการขายสัตว์ (มนุษย์)” ได้หรือไม่ เพราะการเป็นนายแบบนางแบบนู้ดเป็นการขายภาพเรือนร่างของมนุษย์ แต่เมื่อพิจารณาความหมายอย่างละเอียดจึงเห็นว่า จัดเข้าไม่ได้ ดังนั้น อาชีพนายแบบนางแบบนู้ดไม่ถือว่าเป็นอาชีพต้องห้ามตามหลักพระพุทธศาสนา

2.2 อาชีพนายแบบนางแบบนู้ด กับ อาชีพที่ยั่วยุกุมารมณ

เนื่องจากเหตุผลสำคัญอีกประการหนึ่งที่มีถูกหยิบยกขึ้นมาเพื่อยืนยันว่า “การถ่ายภาพนู้ดเพื่อทำการกุศลไม่เหมาะสม” คือ การถ่ายภาพนู้ดเป็นการเปลือยร่างกายทั้งหมด หรือบางส่วน เพื่อยั่วยุกุมารมณ กระตุ้นกิเลสในใจของมนุษย์ให้ประทุออกมา เป็นอาชีพที่มีพฤติกรรมส่งเสริมกามะราคะให้แก่คนในสังคม และการกระทำความผิดขัดแย้งกับหลักการทางพระพุทธศาสนาที่มุ่งบำเพ็ญตนเพื่อกำจัดกิเลสและราคะให้สิ้นไปจากจิตใจ มีจิตใจที่เป็นอิสระอย่างแท้จริงที่เรียกว่า “พระนิพพาน”

ในประเด็นนี้ ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจก่อนว่า โดยทั่วไปวิถีชีวิตของมนุษย์มี 2 ประเภท คือ 1) แบบอาคาริก คือ วิถีชีวิตของผู้ครองเรือน ผู้มีครอบครัว เป็นวิถีชีวิตที่ยัง

เกี่ยวข้องและข้องแวะอยู่กับกามคุณ เรียกว่า “ฆราวาส” หรือ “คฤหัสถ์” (ผู้ครองเรือน) หรือ “กามโศคบุคคล” คือ บุคคลผู้บริโภคกาม และ 2) แบบ อนาคาริก หมายถึง วิถีชีวิตของผู้ไม่มีเรือน เป็นผู้หลีกเว้นจากกามคุณ ได้แก่ นักบวช สมณะ หรือบรรพชิต (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 11 ข้อ 111-140 : 83-102; และบทสรุปเนื้อหาของ อคัณณสูตร ในส่วนของบทนำ หน้า [23]-[25]) วิถีชีวิตทั้ง 2 แบบนี้มีความสัมพันธ์กับหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา 2 ระดับ เช่นเดียวกัน คือ (1) ระดับโลกียะ ธรรมเพื่อการดำรงชีวิตอยู่เป็นสุขในสังคมโลก ที่ต้องเกี่ยวข้องและข้องแวะอยู่กับกาม และ (2) ระดับโลกุตระ ธรรมเพื่อการดำรงชีวิตอยู่เหนือโลก เหนือกิเลส หลีกเว้นหรืออยู่ห่างไกลจากกิเลส ทำลายกิเลส หยุดวงจรการเวียนว่ายตายเกิดได้

จากวิถีชีวิตทั้ง 2 แบบนี้ ทำให้เห็นชัดเจนว่า วิถีชีวิตที่อยู่ห่างไกลจากกิเลสและกามคุณทั้งหลาย มุ่งฝึกหัดพัฒนาตนเองเพื่อทำลายกิเลสไปสู่จุดหมายสูงสุด คือ “พระนิพพาน” เป็นวิถีชีวิตที่อยู่เหนือโลก ไม่ใช่วิสัยของชนชาวโลก เป็นลักษณะวิถีชีวิตของนักบวช สมณะ หรือบรรพชิต แสดงให้เห็นว่า ในประเด็นนี้กำลังยึดถือเอามาตรฐานวิถีชีวิตของนักบวช ซึ่งเป็นผู้ไม่บริโภคกามาตัดสินวิถีชีวิตของคฤหัสถ์ ซึ่งเป็นผู้บริโภคกาม เพราะเมื่อหันมาพิจารณา มาตรฐานวิถีชีวิตของคฤหัสถ์ มีหลักปฏิบัติสำคัญที่เป็นพื้นฐานการทำความดี ในการดำรงชีวิตของคฤหัสถ์ทั่วไปตามหลักพระพุทธศาสนามีอยู่ 5 ประการ เรียกว่า “เบญจศีล” หรือ “ศีล 5” ได้แก่ 1) ปาณาติปาตา เวรมณี เจตนางดเว้นจากการฆ่าสัตว์ 2) อทินนาทานา เวรมณี เจตนางดเว้นจากการถือเอาสิ่งของที่เจ้าของเขามีได้ให้ 3) กาเมสุมิจฉาจารา เวรมณี เจตนางดเว้นจากการประพฤติดีกาม 4) มุสาวาทา เวรมณี เจตนางดเว้นจากการพูดเท็จ และ 5) สุราเมรยมัชชปมาทัฏฐานา เวรมณี เจตนางดเว้นจากการเสพของมีนเมา คือ สุราและเมรัย อันเป็นเหตุแห่งความประมาท (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 11 ข้อ 315 : 302-303 และ พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 35 ข้อ 703 : 447)

เมื่อพิจารณาในแง่ของกามารมณ์สำหรับคฤหัสถ์มีมาตรฐานความดีงามขั้นต่ำในการดำรงชีวิตให้มีความสุขในสังคมด้วยการไม่ประพฤติดีกามประเวณี หรือล่วงละเมิดทางกามารมณ์ หรือทางเพศ ต่อบุตรธิดาหรือภรรยาของบุคคลอื่น และจะเห็นภาพชัดเจนยิ่งขึ้นเมื่อพิจารณาในแง่ “เบญจธรรม” (ธรรม 5 ประการ)² ที่สนับสนุน เบญจศีลข้อนี้ คือ “สทาร์สันโดช” คือ

²คำว่า “เบญจธรรม” หรือ “เบญจกัลยาณธรรม” นี้ไม่ปรากฏในพระไตรปิฎก แต่ปรากฏในคัมภีร์ชั้นหลังในอรรถกถาและฎีกา ซึ่งท่านผู้กเป็นหมวดธรรมขึ้นภายหลัง จึงทำให้แปลกกันไปบ้าง แต่เมื่อว่าโดยที่มส่วนใหญ่ ประมวลได้จากความท่อนท้ายของกุศลกรรมบถข้อต้นๆ (พระพรหมคุณาภรณ์ ป.อ. ปยุตโต, 2558 ข: 175-176).

ความยินดีพอใจเฉพาะในภรรยาของตนเท่านั้น (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่มที่ 21 ข้อ 91 : 139 เจริญธรรมที่ 1) แสดงว่า หากเป็นบุตรธิดาหรือสามีภรรยาของบุคคลอื่น ให้ระมัดระวังและยับยั้งชั่งใจ ไม่ให้ยินดีพอใจในการมรรณของบุคคลเหล่านั้น ตลอดจนไม่ให้ล่วงละเมิดทางเพศต่อบุคคลเหล่านั้นด้วย แต่สำหรับสามีหรือภรรยาของตน ข้อนี้ไม่ห้าม ซึ่งแตกต่างจากวิถีชีวิตของนักบวช ที่จะต้องสำรวมระมัดระวังและยับยั้งชั่งใจในการมรรณทุกอย่าง แสดงว่า การถ่ายแบบนู้ดไม่ถึงขั้นผิดหลักเบญจศีลข้อ “กาเมสุมิฉฉาจารา เวมณี” และเบญจธรรมข้อ “สทธานันโดช” ซึ่งเป็นมาตรฐานการดำรงชีวิตขั้นต่ำสุดของคฤหัสถ์ผู้ครองเรือน และดูเหมือนพระพุทธศาสนาจะยอมรับมาตรฐานวิถีชีวิตของผู้ครองเรือนแบบนี้ว่า เป็นวิถีชีวิตที่ต้องเกี่ยวข้องกับกามารมณ ดังที่เรียกคฤหัสถ์ผู้ครองเรือนอีกอย่างหนึ่งว่า “กามโกติบุคคล” คือ “บุคคลผู้บริโภคมกาม” (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 18 ข้อ 364 : 421) นั่นคือ トラบใดที่มีการเกี่ยวข้องกับกามอย่างถูกต้องโดยไม่มีการละเมิดเบญจศีลแล้ว ย่อมถือว่า การกระทำหรือการประกอบอาชีพนั้นถูกต้องและเหมาะสมในระดับพื้นฐานในสังคมของคฤหัสถ์ผู้ครองเรือนระดับหนึ่ง

2.3 อาชีพนายแบบนางแบบนู้ด กับ สัมมาชีพ (สัมมาอาชีพะ) ตามหลักพระพุทธศาสนา

“สัมมาอาชีพะ” หรือ “สัมมาชีพ” แปลว่า การเลี้ยงชีพชอบ (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 11 ข้อ 333 : 340) หมายถึง การละมิจฉาอาชีพแล้ว สำเร็จการเลี้ยงชีพด้วยสัมมาอาชีพะ (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 10 ข้อ 402 : 336) คือ ความมด ความเว้น ความเว้นขาด เจตนาเป็นเหตุเว้นจากมิจฉาอาชีพะ การไม่ทำ การเลิกทำ การไม่ล่วงละเมิด การไม่ล้ำเขต การกำจัดต้นเหตุ (แห่งมิจฉาอาชีพะ) (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 35 ข้อ 492 : 374) ได้แก่ การเว้นขาดจากการดำรงชีวิตหรือประกอบอาชีพด้วยการโกง การโกงด้วยตาชั่ง การโกงด้วยของปลอม การโกงด้วยเครื่องตวงวัด การรับสินบน การล่อลวง การตลบตะแลง การตัด (อวัยวะ) การฆ่า การจองจำ การตีชิงวิ่งราว การปล้น การขู่กรรโชก (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 11 ข้อ 240 : 196) การพูดหลอกลวง การเลียบเคียง การหวานล่อม การพูดและเล็ม และการใช้ลามต่อลาม อันเป็นมิจฉาอาชีพะ (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 14 ข้อ 140 : 180) แล้วหันมาดำรงชีวิตหรือประกอบอาชีพในการดำรงชีวิตด้วยสัมมาชีพ ไม่ทำให้ตนเอง คนอื่น และสังคมเดือดร้อน ตลอดจนพัฒนาให้สูงขึ้นเป็นสัมมาอาชีพะที่เป็นองค์มรรค นับเนื่องในมรรค นี้คือสัมมาอาชีพะ (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 35 ข้อ 492 : 374)

จะเห็นว่า สัมมาอาชีวะมีความหมายครอบคลุมเฉพาะกุศลธรรมหรือกุศลกรรมบถ 10 ประการเพียง 2 หมวดเท่านั้น คือ หมวดกายกรรมหรือกายสุจริต และหมวดวจีกรรมหรือวจีสุจริต แสดงให้เห็นว่า มาตรฐานสัมมาอาชีวะสำหรับคฤหัสถ์ คือ การงดเว้นอกุศลกรรมบถทั้ง 2 ทวาร (ประทุ, ช่องทาง) ได้แก่ ประการแรก ทางกายทวาร ช่องทางการทำความชั่วทางกาย ได้แก่ การฆ่าสัตว์ การลักทรัพย์ และการประพฤติดมในกาม และ ประการที่สอง ทางวจีทวาร ได้แก่ การพูดเท็จ พูดส่อเสียด พูดคำหยาบ และพูดเพ้อเจ้อ ดังนั้น “สัมมาอาชีวะ” ในที่นี้จึงถือว่าเป็น “สัมมาอาชีวะ” ตามความหมายในเบญจศีล (ดังได้กล่าวมาแล้ว) เพราะศีลมีความหมายครอบคลุมเฉพาะการแสดงออกทางกายและวาจาเท่านั้น สอดคล้องกับ พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต) (2558 (ก) : 394) ให้ความหมายไว้ว่า “ศีล คือ ความประพฤติดีทางกายและวาจา การรักษากายและวาจาให้เรียบร้อย หรือข้อปฏิบัติสำหรับควบคุมกายและวาจาให้ตั้งอยู่ในความดีงาม” จึงจัดเป็นสัมมาอาชีวะสำหรับคฤหัสถ์ผู้ครองเรือน หรือกามภิกษุบุคคล นั้นเอง ตรงกับที่พระพุทธศาสนาเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า “สัมมาอาชีวะที่ยังมีสาสวะ” (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 14 ข้อ 140 : 180)

จากความหมายของ “สัมมาอาชีวะ” หรือ “สัมมาชีพ” ข้างต้นนั้น จึงถือว่า “อาชีพนายแบบนางแบบนั้ด” เป็นสัมมาชีพได้ตามหลักพระพุทธศาสนา เพราะถือว่าเป็นกายสุจริต (การทำดีทางกาย) และวจีสุจริต (การทำดีทางวาจา) ได้ สอดคล้องกับในทางกฎหมายในสังคมไทยและสังคมโลก ที่ถือว่าอาชีพนายแบบนางแบบนั้ดเป็นอาชีพสุจริตในสังคมอาชีพหนึ่ง และจะต้องเสียภาษีให้ถูกต้องตามกฎหมาย จึงควรจัดเป็น “สัมมาอาชีวะที่ยังมีสาสวะ” จัดเป็นสัมมาอาชีพในระดับสังคมโลก ที่ยังมีอาสวะกิเลสอยู่ หรือการเลี้ยงชีพชอบในระดับโลกียะ อันเป็นการดำรงชีวิตที่ดีงามในสังคมด้วยอาชีพสุจริต ไม่เบียดเบียนตนเองและผู้อื่น ตลอดจนถึงสังคมที่อยู่อาศัยด้วย เพียงแต่ในแง่ของการพัฒนาสัมมาอาชีวะในระดับสังคมโลกให้สูงขึ้น ไปอีก ไปสู่การดำรงชีวิตด้วยสัมมาอาชีวะในระดับที่เป็นองค์มรรค อาจจะลำบากยากเย็นกว่าบรรดาคนที่ประกอบอาชีพที่ห่างไกล หรือเกี่ยวข้องกับกามารมณ์น้อยกว่าได้ เพราะอาชีพนายแบบนางแบบนั้ดเกี่ยวข้องกับโดยตรงและอยู่ใกล้ชิดกับกามารมณ์ จึงอาจเป็นการบ่มเพาะจิตใจและวาสนาของตนเองให้หมกมุ่น หลงใหล และยึดมั่นในกามารมณ์ได้ง่าย ซึ่งประเด็นนี้ถือว่าเป็นจุดอ่อนในแง่ของการพัฒนากัลยาณธรรมให้สูงขึ้นนั่นเอง

2.4 อาชีพนายแบบนางแบบนั้ด กับ อาชีพที่ประกอบด้วยธรรม (กุศลกรรมบถ 10)

กุศลกรรมบถ 10 คือ ทางแห่งกรรมดี ทางทำดี ทางแห่งกรรมที่เป็นกุศล กรรมดีอันเป็นทางนำไปสู่สุคติ แบ่งออกเป็น 10 ประการ ดังนี้

1) กายกรรม การกระทำดีทางกายมี 3 ประการ ได้แก่ (1) ปาณาติปาตา เวรมณี เจตนางดเว้นจากการฆ่าสัตว์ (2) อทินนาทานา เวรมณี เจตนางดเว้นจากการลักทรัพย์ (3) กาเมสุมิฉฉาจาร เวรมณี เจตนางดเว้นจากการประพฤติดิตถิ์ทางกาม

2) วจีกรรม การกระทำดีทางวาจามี 4 ประการ ได้แก่ (4) มุสาวาทา เวรมณี เจตนางดเว้นจากการพูดเท็จ (5) ปิสุณาย วาจาเย เวรมณี เจตนางดเว้นจากการพูดส่อเสียด (6) ผรุสฺสาย วาจาเย เวรมณี เจตนางดเว้นจากการพูดคำหยาบ (7) สัมผัสฺปปลาปา เวรมณี เจตนางดเว้นจากการพูดเพ้อเจ้อ

3) มโนกรรม การกระทำดีทางใจ มี 3 ประการ ได้แก่ (8) อนภิชชา ความไม่เพ่งเล็งอยากได้ของของเขา (9) อพยาบาท ไม่มีจิตคิดร้าย และ (10) มีสัมมาทิฐิ ความเห็นชอบตามทำนองคลองธรรม (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 11 ข้อ 347 : 362-363; พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 12 ข้อ 89 : 83; พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 24 ข้อ 178-179 : 330-331; พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตฺโต), 2558 (ก) : 26)

จากเกณฑ์ทั้ง 10 ประการข้างต้นนี้ ในส่วนที่เป็นกุศลกรรมบถที่เป็น “กายกรรม 3” และ “วจีกรรม 4” นั้นตรงกันและสอดคล้องกันกับ “หลักเบญจศีล” หรือ “ความเป็นสัมมาอาชีวะ” ในทางพระพุทธศาสนา ถือว่ายังอยู่ในกรอบของความดีทางกายและทางวาจา จึงจะไม่พิจารณาในด้านนี้อีก แต่ด้านที่ “เบญจศีล” หรือ “ศีล” ครอบคลุมไม่ถึง คือ กุศลกรรมบถในส่วนที่เป็นการแสดงออกทางมโนทวาร เรียกว่า “มโนกรรม” (การกระทำทางใจ) จะต้องพิจารณาในลำดับต่อไป

พระพุทธศาสนาถือว่า กรรมจะต้องเป็นการกระทำที่ประกอบด้วยเจตนาอย่างใดอย่างหนึ่ง ไม่ว่าจะเป็นเจตนาที่เป็นกุศล (ดีงาม) หรือเจตนาที่เป็นอกุศล (ชั่ว) ก็ตาม ดังพุทธพจน์ที่ว่า “ภิกษุทั้งหลาย เรากล่าวเจตนาว่าเป็นตัวกรรม บุคคลคิดแล้ว จึงกระทำความกรรมด้วยกาย วาจา ใจ” (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 22 ข้อ 63 : 577) เจตนาที่เป็นบุญกุศล (ดีงาม) เป็นเจตนาที่เกิดมาจาก “กุศลมูล” คือ รากเหง้าของความดี ต้นเหตุของความดี ได้แก่ 1) โอโลภะ ความไม่ยอมยกได้ 2) โทสะ ความไม่คิดประทุษร้าย และ 3) โมหะ ความไม่หลง (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 11 ข้อ 305 : 259) หากพิจารณาเฉพาะในแง่ของมโนกรรม ที่เป็นการกระทำทางใจนั้น อาการที่ใจกระทำเรียกว่า “การคิด” หากการคิดในขณะใดของจิตประกอบด้วยกุศลมูลอย่างใดอย่างหนึ่ง ย่อมถือว่าเป็นความดีงามทางใจ เรียกว่า “มโนสุจริต” (ความประพฤติชอบด้วยใจ) (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 11 ข้อ 305 : 260; พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 20 ข้อ 2 : 141) แต่หากจิตคิด หรือมีเจตนาที่ประกอบด้วย “อกุศลมูล”

อันเป็นรากเหง้าของอกุศลหรือความชั่ว ย่อมกลายเป็นความชั่วทางใจ เรียกว่า “มโนทุจริต” (ความประพฤติชั่วด้วยใจ) (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 11 ข้อ 305 : 260; พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 20 ข้อ 2 : 141) แสดงให้เห็นว่า การตัดสินมโนกรรมว่าเป็นกุศลหรืออกุศล จะต้องพิจารณาที่เจตนาว่าประกอบด้วยกุศลหรืออกุศลนั่นเอง

จากปรากฏการณ์ “การถ่ายภาพนิ่งเพื่อทำการกุศล” ของนิตยสาร “เฟม” (FAME) ในเครือ บริษัทอาร์เอส จำกัด (มหาชน) โดยมีนายแบบนางแบบชื่อดังในสังคมไทยพร้อมใจกันถ่ายภาพนิ่ง เพื่อหารายได้ช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์วัดพระบาทน้ำพุ นั้น จะเห็นว่า “กรรม” ที่กระทำในกรณีนี้มีอยู่ 2 ช่วง ได้แก่ ช่วงแรก การถ่ายภาพนิ่งเพื่อประมูลขายหาเงิน และช่วงที่สอง นำเงินที่ได้จากการขายภาพนิ่งเพื่อเอาไปทำบุญกับพระภิกษุ ประเด็นสำคัญในที่นี้ก็คือ เจตนาและการกระทำในช่วงแรกนี้เป็น “อกุศล” (บาป) ตามหลักพระพุทธศาสนาหรือไม่?

การกระทำในช่วงแรกนี้คือ “การถ่ายภาพนิ่งเพื่อประมูลขายหาเงิน” เจตนาในการกระทำครั้งนี้ คือ “ต้องการประมูลขายเพื่อเอาเงินจากผู้ซื้อที่ชื่นชอบภาพนิ่ง” ให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ ตัวสินค้าจึงต้องมีลักษณะเป็นสินค้าที่สามารถกระตุ้นความต้องการในตัวภาพนิ่งให้มากที่สุด เนื่องจากตัวผู้ขายรู้ว่ามีคนต้องการภาพนิ่ง ตนเองจึงถ่ายภาพนิ่งเพื่อขายเอาเงิน เจตนาในขณะนี้จะถือว่า เป็นเจตนาที่ประกอบด้วย “อกุศลมูล” ข้อ “โลภะ” (ความอยากได้) ดังนั้น จึงชัดเจนในการกระทำแรกที่จะให้ได้เงินมาว่า เป็นสิ่งที่เป็นอกุศล พระพุทธศาสนาถือว่าเป็นบาป เพียงแต่การกระทำดังกล่าวมีจุดมุ่งหมายต่อไป หรือมีเจตนาต่อไปอีกว่า เงินที่ได้มานั้นไม่ได้เอาไปใช้ส่วนตัวหรือเพื่อการใดๆ เพื่อตัวเอง แต่มุ่งเอาไปทำบุญในทางพระพุทธศาสนาเพื่อช่วยเหลือผู้ป่วยเอดส์ ปัญหา คือ การกระทำเพื่อให้ได้เงินมาไม่ถูกต้องตามหลัก “กุศลกรรมบถ” ทรัพย์ที่ได้มาจึงถือว่าเป็น “ทรัพย์ที่ไม่บริสุทธิ์” เช่นเดียวกัน

จะเห็นว่า ในการวิเคราะห์ปัญหาข้างต้น ในแง่เบญจศีลเบญจธรรม ตลอดจนในแง่สัมมาอาชีวะนั้น การกระทำดังกล่าวไม่ถือว่าเป็น “ผิด” เพราะเบญจศีลครอบคลุมเฉพาะการกระทำทางกายและวาจา และสัมมาอาชีวะก็มีความหมายครอบคลุมอาชีพที่ไม่มีการกระทำผิดทางกายและวาจาเช่นเดียวกัน ส่วนเบญจธรรมนั้นแม้เป็นเรื่องทางจิตใจก็มีลักษณะจำเพาะคุณธรรมที่ส่งเสริมและสนับสนุนเบญจศีลเท่านั้น นักวิชาการทั้งหลายมี สมคิด บางโม (2558 : 24-25) ทองหล่อ วงษ์ธรรมมา (2551 : 142-143) และ ชีรพงษ์ มีธอง (2551 : 156-159) เป็นต้น จัดจริยธรรมในทางพระพุทธศาสนา โดยแบ่งออกเป็น 3 ระดับได้แก่ 1) ระดับพื้นฐาน หลักปฏิบัติเพื่อความดีระดับต้นหรือระดับพื้นฐาน เพื่อความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ ได้แก่ เบญจศีลเบญจธรรม 2) ระดับกลาง หลักปฏิบัติเพื่อความดีงามระดับกลาง ได้แก่ กุศลกรรมบถ 10 และ

3) ระดับสูงสุด หลักประพฤติปฏิบัติเพื่อบรรลุความดีงามระดับสูงสุด ได้แก่ “มรรคมืองค์ 8” หรือ “อัฐฐังคิกมรรค” เรียกเต็มว่า “อริยอัฐฐังคิกมรรค”

หากพิจารณาในแง่จริยธรรมพื้นฐานเพื่อการอยู่ร่วมกันในสังคม การถ่ายภาพนิ่งเพื่อประมุขชายจึงไม่ผิดหลักเบญจศีลเบญจธรรม หรือไม่ผิดศีล แต่ถ้าพิจารณาในแง่จริยธรรมระดับกลาง ซึ่งเป็นจริยธรรมที่สูงขึ้นไปอีกกลับพบว่า ผิดหลักกุศลกรรมบถ 10 ซึ่งถือว่าเป็น “บาป” เพราะทำให้จิตใจเศร้าหมอง เป็นการเพิ่มและสั่งสมกิเลสราคะของตนเองและผู้อื่น อันเป็นอุปสรรคในการพัฒนาคุณธรรมให้สูงขึ้น จึงถือว่าเป็น การกระทำความผิด ไม่ผิดศีล แต่ผิดธรรม หรือผิดกัลยาณธรรม หรือเป็นบาป ยังไม่เป็นความดีที่สมบูรณ์พร้อม เพราะความดีที่สมบูรณ์จะต้องเป็นความดีพร้อมที่เกิดมาจากกาย วาจา และจิตใจ ที่ดีงาม เป็นกุศล

ประเด็นต่อมา เมื่อพระพุทธศาสนามีระบบจริยธรรมหรือความดีงาม 3 ระดับดังกล่าว ถ้าบุคคลในโลกบางคนปรารถนา ยินดี และพอใจเพียงการปฏิบัติจริยธรรมระดับพื้นฐานเท่านั้น (ระดับศีล) ไม่ปรารถนาที่จะประพฤติปฏิบัติพัฒนาตนให้สูงกว่านี้ เขาจะสามารถทำได้หรือไม่ คำตอบคือ “ได้” อย่างน้อยก็ยังจัดว่าเป็นความดีระดับหนึ่ง (การไม่ผิดศีล) แม้ว่าจะไม่ดีสมบูรณ์พร้อมก็ตาม แต่ผู้ที่พอใจระดับนี้จะต้องสังวรหรือระมัดระวังอยู่เสมอว่า ประการแรก เป็นการเกี่ยวข้องกับกามารมณ์ และใช้กามารมณ์เป็นสินค้า อาจทำให้ตนเองหมกมุ่นหลงใหลในกามารมณ์จนถอนตัวไม่ขึ้น ประการที่สอง เกี่ยวข้องกับความโลภ คือ อยากได้ทรัพย์หรือเงิน เมื่อความโลภมีกำลังรุนแรงจนไม่เลือกวิธีที่ใช้ เมื่อนั้นความดีงามในเบื้องต้นจะถูกทำลายจนหมดสิ้น และประการสุดท้าย การเกี่ยวข้องกับกิเลสทั้ง 2 ประการนี้จะมีแต่ทำให้จิตใจเศร้าหมอง อ่อนแอ หมดความเข้มแข็งได้ตลอดเวลา ซึ่งข้อควรระวังทั้ง 3 ประการนี้ล้วนเป็นอุปสรรคสำคัญในการพัฒนาจิตใจให้สูงขึ้นด้วยคุณธรรมทั้งสิ้น แต่มิได้หมายความว่า คนที่ประกอบอาชีพเหล่านี้ไม่สามารถพัฒนาคุณธรรมจริยธรรมของตนเองให้สูงขึ้นได้ เพียงแต่ตราบไต่ที่ยังเกี่ยวข้องกับกิเลสและใช้ประโยชน์จากกิเลสอยู่ ตรานั้นการพัฒนาตนเองย่อมต้องใช้ความเพียรพยายามสูงกว่าคนที่อยู่ห่างไกลจากกิเลส ในขณะเดียวกันก็อาจจะไหลไปสู่ที่ต่ำได้ง่ายเช่นเดียวกัน

3. การถ่ายภาพนิ่งเพื่อนำเงินไปทำบุญกุศลกับวัด

จากปรากฏการณ์ “การถ่ายภาพนิ่งเพื่อทำบุญกุศล” ของนิตยสาร “เฟม” (FAME) ในเครือ บริษัทอาร์เอส จำกัด (มหาชน) โดยมีนายแบบนางแบบชื่อดังในสังคมไทยพร้อมใจกันถ่ายภาพนิ่ง เพื่อหารายได้ช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์วัดพระบาทน้ำพุ นั้น ประเด็นแรกในการพิจารณาคือ การถ่ายภาพนิ่งเพื่อทำบุญกุศลนี้จัดเป็นบุญในทางพระพุทธศาสนาหรือไม่

ดังได้กล่าวไว้แล้วว่า “วิธีการทำบุญ” ในพระพุทธศาสนาจำแนกออกเป็น 3 ประเภทใหญ่ๆ ได้แก่ (1) ทานมัย บุญที่สำเร็จด้วยการให้ทาน (2) สีลมัย บุญที่สำเร็จด้วยการรักษาศีล และ (3) ภาวนามัย บุญที่สำเร็จด้วยการเจริญภาวนา (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 23 ข้อ 36 : 294) ในกรณีถ่ายนุ้ดการกุศล เพื่อหารายได้ช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์วัดพระบาทน้ำพุ นั้น สอดคล้องกับ “บุญกิริยาวัตถุ ข้อ 1” คือ ทานมัย บุญที่สำเร็จด้วยการให้ทาน โดยที่ ทาน ในที่นี้คือ ทรัพย์ จัดเป็นอามิสทาน การให้วัตถุสิ่งของ (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 20 ข้อ 142 : 120) ดังนั้น ในเบื้องต้นนี้จึงอาจกล่าวได้ว่า “การถ่ายภาพนุ้ดเพื่อนำเงินไปทำบุญกุศลกับวัด” ในกรณีนี้สอดคล้องกับ “บุญกิริยาวัตถุ” ข้อที่ 1 ทานมัย บุญที่สำเร็จด้วยการให้ทาน

ประเด็นต่อมา สืบเนื่องจาก “การถ่ายภาพนุ้ดเพื่อการกุศล” มีกรรมที่กระทำในกรณีนี้อยู่ 2 ช่วง ได้แก่ ช่วงแรก การถ่ายภาพนุ้ดเพื่อประมวลขายเอาเงิน และช่วงที่สอง มีเจตนาำเงินที่ได้จากการประมวลขายภาพนุ้ดเอาไปทำบุญกับวัด ในส่วนของประเด็นแรกได้วิเคราะห์มาแล้ว ดังนั้น ประเด็นที่จะต้องพิจารณาต่อไป คือ “การมีเจตนาำเงินที่ได้จากการประมวลขายภาพนุ้ดเอาไปทำบุญกับวัดหรือพระภิกษุ” ซึ่งเชื่อมโยงให้กรรมแรกมีความสัมพันธ์กับกรรมที่สอง เมื่อย้อนมาพิจารณาเกี่ยวกับการทำบุญกับพระภิกษุในทางพระพุทธศาสนา ก่อให้เกิดคำถามสำคัญว่า “มีการทำบุญแบบใดที่มีลักษณะสอดคล้องกับการถ่ายภาพนุ้ดเพื่อทำการกุศลในลักษณะนี้บ้าง”

เนื่องจาก “การถ่ายภาพนุ้ดเพื่อทำการกุศล” มีลักษณะเป็นอาชีวะที่ไม่ผิดศีล แต่เป็นอาชีวะที่เป็นอกุศลหรือเป็นบาป การที่นายแบบนางแบบประกาศเจตนารมณ์ในการเปลื้องผ้าถ่ายแบบนุ้ดเพื่อประมวลขายและนำเงินไปทำบุญกับวัดพระบาทน้ำพุ ด้วยหวังจะช่วยเหลือผู้ป่วยเอดส์นั้น กลายเป็น “การทำอกุศลเพื่อนำเงินไปทำกุศล” ซึ่งการกระทำเช่นนี้อาจเทียบได้กับ “การฆ่าสัตว์มีวั ควาย หรือหมู เพื่อบวชลูก” หรือ “ชาวประมงจับปลาเพื่อทำกับข้าวไปทำบุญกับพระภิกษุ” เป็นต้น เมื่อหันมาพิจารณาลักษณะการทำบุญเช่นนี้กับพระภิกษุในทางพระพุทธศาสนาพบว่า มีหลักเกณฑ์ที่พระพุทธเจ้าได้ตรัสเกี่ยวกับ “การฆ่าสัตว์เพื่อเอาเนื้อไปทำอาหารถวายพระภิกษุ” ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า “เราอนุญาตปลาและเนื้อที่บริสุทธิ์ด้วยอาการ 3 อย่าง คือ 1) ไม่ได้เห็น 2) ไม่ได้ยิน 3) ไม่ได้นึกสงสัย” (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 1 ข้อ 409 : 443) และมีพุทธบัญญัติไว้ว่า “ภิกษุทั้งหลาย ภิกษุรู้อยู่ ไม่พึงฉันเนื้อที่เขาทำเจาะจงรูปใดฉัน ต้องอาบัติทุกกฏ ภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตปลาเนื้อเป็นของบริสุทธิ์ด้วยอาการ 3 อย่าง คือ 1) ไม่ได้เห็น 2) ไม่ได้ยิน 3) ไม่ได้นึกสงสัย” (พระไตรปิฎกภาษาไทย เล่ม 5 ข้อ 294 : 116)

จากหลักเกณฑ์ข้างต้นนี้ สามารถวิเคราะห์ได้เป็น 2 กรณี (ดูรายละเอียดเพิ่มเติมใน พระไตรปิฎกพร้อมอรรถกถาแปล เล่ม 3 : 575-579) ได้แก่

กรณีแรก กรณีที่เป็น “ปวัตตมังสะ” คือ เนื้อที่มีอยู่แล้ว หมายถึง เนื้อสัตว์ (ของ บริโณค) ที่เขาฆ่าและขายอยู่ตามปกติสำหรับคนทั่วไป ไป ไม่ใช่ฆ่าเพื่อเอาเนื้อมาถวายพระ เนื้อ เช่นนี้ตามพระวินัยพระภิกษุฉันได้ (พระพรหมคุณาภรณ์ ป.อ. ปยุตโต, 2558 (ก) : 224) เช่น กรณีชาวประมงจับปลาไปขายหรือจับปลาเพื่อประกอบอาหารในครอบครัว เมื่อเห็นพระภิกษุ เดินบิณฑบาตด้วยจิตศรัทธาปรารถนาจะทำบุญ จึงเอาอาหารที่ได้จากปลานั้นไปทำบุญ เช่นนี้ อาหารที่ได้จากการฆ่าปลาเหล่านี้ถือว่าเป็น “วัตถุทาน” หรือ “อาหาร” ที่บริสุทธ์

กรณีที่สอง กรณีที่เป็น “อุทิสมังสะ” คือ ทานวัตถุอันเป็นเนื้อสัตว์ที่เขาฆ่าเจาะจง เพื่อถวายภิกษุ ซึ่งตามพระวินัยมิให้ภิกษุฉัน หากภิกษุฉันทั้งที่ได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า เขาฆ่า เพื่อถวายตน ต้องอาบัติทุกกฏ (เรื่องเดียวกัน, หน้า 568) ทานวัตถุเช่นนี้ถือว่าเป็นทานวัตถุที่ไม่ บริสุทธ์ แต่ถ้าภิกษุไม่เห็น ไม่ได้ยิน และไม่สงสัยว่า เขาฆ่าเพื่อถวายตน ทานวัตถุเช่นนี้จึงจะจัด เป็น “ทานวัตถุที่บริสุทธ์” เป็นของสมควรแก่พระภิกษุ พระภิกษุรับและฉันได้ไม่ผิดพระวินัย และทานที่ทำนั้นก็ถือว่าเป็นทานมัย บุญสำเร็จด้วยการบริจาคทานได้เช่นเดียวกัน

จะเห็นว่า หลักเกณฑ์นี้หากมองเฉพาะ “ทานวัตถุ” เพียงอย่างเดียวจะพบว่า ในพระ วินัยหมายเอาเนื้อและปลาทุกชนิดที่ชาวบ้านฆ่าเพื่อนำไปทำบุญ ซึ่งมีขอบเขตที่แคบมาก แต่ถ้า หากมองในแง่ของ “กรรม” กลับทำให้เห็นลักษณะร่วมของกรรมในกรณีนี้ ที่เป็นไปในลักษณะ “การมีเจตนาเจาะจงหรือตั้งใจกระทำกุศลแล้วนำสิ่งที่ได้จากการกระทำนั้นไปกระทำสิ่งที่ เป็น บุญเป็นกุศลอีกต่อหนึ่ง” หรือกล่าวสั้นๆว่า “มีเจตนากระทำความดีด้วยการทำความชั่ว” เช่น การฆ่าวัวหรือฆ่าหมูเพื่อบวชลูก การหาปลาเพื่อฆ่าประกอบเป็นอาหารนำไปทำบุญ การหา ทรัพย์ทำบุญด้วยการค้าขายสิ่งที่ผิดกฎหมาย หากนำมาพิจารณาในแง่นี้จะพบว่า มีขอบเขตที่ กว้างกว่ากรณีแรก เพราะสามารถครอบคลุมการกระทำทุกอย่างที่เข้าข่ายลักษณะการทำบุญ แบบนี้

เมื่อนำหลักเกณฑ์นี้มาปรับใช้ในกรณีของ “การถ่ายภาพวัตถุเพื่อทำการกุศล” ของ นายแบบนางแบบนู้ดในนิตยสาร “เฟม” (FAME) ในเครือ บริษัทอาร์เอส จำกัด (มหาชน) แล้ว จะพบว่า มีเกณฑ์การวิเคราะห์แบ่งออกเป็น 2 กรณีเช่นเดียวกัน กล่าวคือ

กรณีแรก กรณีอกุศลกรรมที่ผู้กระทำ ได้กระทำตามปกติในอาชีพของตน หรือเพื่อ เลี้ยงชีวิตของตนเองและครอบครัวตามปกติ เช่น ชาวประมง นายพรานล่าสัตว์ โจรผู้ร้าย นายหน้าหรือเจ้าหน้าหน้าเลือดทุจริตเงินของคนอื่น พ่อค้าแม่ค้าที่โลภเอากำไรเกินควรชอบเอา

เปรียบลูกค้าหรือขายของแพง เป็นต้น ซึ่งบุคคลในอาชีพเหล่านี้ดำรงชีวิตตามปกติในอาชีพตนเอง ถึงแม้ว่าการกระทำในอาชีพจะผิดหรือเป็นอกุศลก็ตาม หากบุคคลเหล่านี้นำทรัพย์ที่ได้จากการประกอบอาชีพที่เป็นอกุศล หรือได้กระทำอกุศล (ชั่ว) ในการประกอบอาชีพของตน แล้วนำทรัพย์ที่ได้ไปจัดซื้อจัดหาสิ่งของที่สมควรแก่พระภิกษุ หรือนำไปถวายพระเพื่อทำบุญด้วยจิตเลื่อมใสศรัทธาในพระภิกษุ วัด หรือพระรัตนตรัย ทานวัตถุที่เขาทำบุญย่อมถือว่าเป็น “ทานวัตถุที่บริสุทธิ์” พระภิกษุรับทานวัตถุ อุบโภค หรือบริโภคนานวัตถุเช่นนี้ได้โดยไม่ผิดพระวินัย และที่สำคัญการทำบุญของเขาประสบความสำเร็จเป็นบุญได้อย่างสมบูรณ์

จากเกณฑ์นี้จะเห็นว่า พระพุทธศาสนาเปิดพื้นที่ทางศาสนาให้แก่บุคคลทุกคนและทุกอาชีพ ในการมีส่วนร่วมในการทำบุญตลอดเวลา ไม่ว่าคนนั้นจะเป็นคนดีหรือคนชั่วก็ตาม เมื่อใดก็ตามที่คนชั่วปรารถนาที่จะทำบุญหรือความดีทางศาสนาอื่นๆ พระพุทธศาสนาก็ไม่ปิดกั้น ในกรณีเช่นนี้จะเห็นได้จากเรื่องราวในสมัยพุทธกาลที่มีหญิงผู้ประกอบอาชีพเป็นโสเภณีอย่างนางสิริมา หรือนางอัมพปาลี ยังสามารถทำบุญในทางพระพุทธศาสนาได้ โดยเฉพาะนางอัมพปาลีนั้นได้ถวายสวนมะม่วงแด่พระพุทธเจ้าอีกด้วย ซึ่งโสเภณีเหล่านี้ต่างประกอบอาชีพเพื่อเลี้ยงตนเองและครอบครัวตามปกติ ทรัพย์ทุกอย่างที่ได้มาล้วนได้มาจากอาชีพของตนทั้งสิ้น แต่เมื่อมีจิตศรัทธาเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาได้เข้าไปทำบุญกับพระพุทธเจ้าหรือพระภิกษุได้อย่างเท่าเทียมกับพุทธศาสนิกชนคนอื่นๆ

ในกรณีของ “การถ่ายภาพนิ่งเพื่อทำการกุศล” ของนายแบบนางแบบนู้ดในนิตยสาร “เฟม” (FAME) ในเครือ บริษัทอาร์เอส จำกัด (มหาชน) นั้น ไม่เข้ากับคุณลักษณะข้อนี้ แต่ถ้าหากจะให้เป็นไปตามคุณลักษณะข้อนี้นายแบบนางแบบนู้ดเหล่านั้นจะต้องถ่ายแบบนู้ดลงนิตยสารตามปกติตามอาชีพของตน จากนั้นจึงระดมทรัพย์จากเพื่อนนายแบบนางแบบนู้ดคนอื่นๆ ตลอดจนนิตยสารนู้ดต่างๆ เพื่อนำทรัพย์ไปทำบุญ หรือใครมีศรัทธาก็สามารถชวนเพื่อนหรือบริษัทไปร่วมทำบุญแด่พระภิกษุได้ ในกรณีเช่นนี้ถือว่า เป็นการกระทำที่สมควร ถูกต้อง และเหมาะสม แต่ในกรณีของ “การถ่ายภาพนิ่งเพื่อทำการกุศล” ที่กำลังพิจารณานี้ ไม่ได้มีลักษณะเช่นนี้ แต่กลับมีลักษณะตรงกับกรณีต่อไป

กรณีที่สอง ผู้กระทำความเจตนาหรือตั้งใจกระทำสิ่งที่เป็นอกุศล (ชั่ว) หรือสิ่งไม่ดี ไม่งาม หรือไม่เหมาะสม เป็นบาป เพื่อที่จะทำความดี หรือทำบุญกุศล เรียกสั้นๆ ว่า “มีเจตนาทำสิ่งไม่ดีเพื่อเอาไปทำความดี” ซึ่งเมื่อพิจารณาเพียงผิวเผินดูเหมือนจะเป็นเจตนาที่ดี เพียงแต่เจตนานี้เกี่ยวข้องกับกรรม 2 ระยะ คือ ระยะแรก เป็นการทำความชั่ว ส่วนระยะที่สอง เป็นการทำความดี หรือทำบุญกุศล เช่น ชาวประมงมีเจตนาที่จะจับปลาให้ได้มากๆ เพื่อเอาไปประกอบ

อาหารถวายพระภิกษุ หรือนายพรานตั้งใจออกไปจับสัตว์ป่าเพื่อนำมาประกอบอาหารถวายพระ หรือชาวบ้านลืมหืม วัว ควายของตนเพื่อประกอบเป็นอาหารนำไปทำบุญที่วัด หรือโจรอยากทำบุญแต่ไม่มีทรัพย์จึงตัดสินใจไปขโมยทรัพย์ของบุคคลอื่นเอาไปทำบุญที่วัด เป็นต้น ซึ่งกรณีการทำบุญในลักษณะเช่นนี้หากพระภิกษุผู้เป็นปฏิคาหก (ผู้รับทาน) รับแล้วนำมาอุปโภค บริโภค ทั้งที่เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า เขาตั้งใจทำอกุศลเพื่อนำสิ่งของมาถวายตน ย่อมถือว่าเป็นการทำผิดพระวินัย คือ ต้องอาบัติทุกกฏ แต่ถ้าหากว่าพระภิกษุผู้เป็นปฏิคาหกไม่รู้ ไม่เห็น ไม่ได้ยิน หรือไม่สงสัยว่า เขาทำเพื่อถวายแก่ตน ย่อมไม่ผิดพระวินัย และทานวัตถุเช่นนี้ย่อมเป็น “ทานวัตถุที่บริสุทธิ์” ด้วยการไม่รู้ ไม่เห็น ไม่ได้ยิน หรือไม่สงสัย และที่สำคัญย่อมสำเร็จเป็นบุญได้เช่นเดียวกัน

เมื่อหันไปพิจารณากรณีของ “การถ่ายภาพนิ่งเพื่อทำการกุศล” ของนายแบบนางแบบนู้ดในนิตยสาร “เฟม” (FAME) ในเครือ บริษัทอาร์เอส จำกัด (มหาชน) นั้น กลับมีคุณลักษณะที่สอดคล้องกับกรณีนี้อย่างชัดเจน เพราะทั้งนายแบบนางแบบนู้ด ช่างภาพ และนิตยสาร ต่างพร้อมใจหรือตั้งใจกันทำงานชิ้นนี้ออกมาประมูลขายเพื่อหารายได้เอาไปทำบุญช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์วัดพระบาทน้ำพุ และที่สำคัญมีการแสดงและประกาศเจตนารมณ์ทางสื่อออกมาให้ทราบโดยทั่วกัน ถึงเจตนารมณ์ของผลงานชิ้นนี้อย่างชัดเจน จึงเข้าลักษณะต้องห้ามเกี่ยวกับการทำบุญในทางพระพุทธศาสนา เพราะการถ่ายแบบนู้ดลงนิตยสารหรือประมูลขาย แม้จะเป็นการกระทำที่ไม่ผิดศีล แต่ถือว่าผิดธรรม หรือกัลยาณธรรม ได้แก่ กุศลกรรมบถ จึงเป็นการกระทำที่เป็นอกุศล เป็นบาป เมื่อพระภิกษุ ซึ่งในกรณีนี้ได้แก่ พระอุดมประชาทร (อลงกต ติกขปัญโญ) ผู้เป็นเจ้าอาวาสวัดพระบาทน้ำพุ และเป็นผู้ให้การอุปการะช่วยเหลือผู้ป่วยที่ติดเชื้อเอชไอวี-เอดส์ และที่สำคัญท่านยังเป็นปฏิคาหกผู้ที่จะต้องรับเงินช่วยเหลือจากการประมูลภาพและขายนิตยสารนั้นอีกด้วย ซึ่งเมื่อท่านได้รู้ ได้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า นายแบบนางแบบนู้ด ช่างภาพ และนิตยสาร มีเจตนาตั้งใจกระทำการถ่ายภาพนิ่งในครั้งนี้ เพื่อหารายได้เอามาทำบุญช่วยเหลือผู้ป่วยโดยเฉพาะแล้ว หากท่านรับและนำทรัพย์นั้นไปใช้ย่อมต้องอาบัติทุกกฏตามพระวินัย และย่อมได้รับการติเตียนจากวิญญูชน และบุคคลในสังคมว่า ท่านรู้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่า นายแบบนางแบบเหล่านั้นตั้งใจถ่ายภาพนิ่งเพื่อทำบุญแล้ว ยังขึ้นรับทรัพย์ที่เขาถวายจากการนี้ ย่อมเท่ากับเป็นการยินดี พอใจ หรือมีส่วนร่วมในการถ่ายนิ่งในครั้งนี้ด้วย และทานที่นายแบบนางแบบนู้ด ตลอดจนช่างภาพ และนิตยสารถวายนั้น ย่อมถือว่าเป็น “วัตถุทานที่เป็นมลทิน หรือไม่บริสุทธิ์” อีกทั้งท่านนี้ย่อมไม่สามารถเป็นบุญได้ อีกทั้งยังทำให้การทำบุญครั้งนี้กลายเป็นอกุศลได้อีกด้วย

อนึ่ง ถ้าหากว่า นายแบบนางแบบนู้ด ช่างภาพ และนิตยสาร มีความตั้งใจตั้งแต่เริ่มต้นในการทำผลงานชิ้นนี้ว่า จะนำรายได้จากการประมูลและการขายไปทำบุญร่วมกัน โดยไม่ประกาศหรือแจ้งเจตนาธรรมณ์ให้สังคมและพระภิกษุผู้เป็นปฎิคาหกได้ทราบ เมื่อทำงานเสร็จได้ทรัพย์สินจำนวนหนึ่งน้อมใจกันเอาไปทำบุญ พระภิกษุผู้เป็นปฎิคาหก คือ พระอุดมประชาทร (อลงกต ติกขปญโญ) ก็ไม่รู้ ไม่เห็น ไม่ได้ยิน หรือไม่นึกสงสัย ว่าผู้ถวายตั้งใจถ่ายภานู้ดประมูลขายแล้วได้เงินมาทำบุญในครั้งนี้ เพียงรู้ว่า ผู้ถวายมีจิตศรัทธาอยากทำบุญช่วยเหลือผู้ป่วยเอดส์เท่านั้น ในกรณีเช่นนี้ทานวัตถุที่ถวายย่อมถือว่าเป็น “ทานวัตถุที่บริสุทธิ์” พระอุดมประชาทร (อลงกต ติกขปญโญ) รับทรัพย์สินที่เขาทำบุญมานั้น และนำไปใช้ ย่อมไม่ผิดพระวินัย และที่สำคัญการทำบุญในครั้งนี้ย่อมสำเร็จเป็นบุญได้อย่างถูกต้องอีกด้วย

จะเห็นว่า จากการวิเคราะห์ตั้งแต่เริ่มต้นมาจนถึงบัดนี้ ทำให้เราเห็นเหตุผลสำคัญว่าตามหลักพระพุทธศาสนาแล้ว การมีเจตนาดี แต่ใช้การกระทำอกุศล เพื่อนำไปสู่กุศลนั้น ตามหลักพระพุทธศาสนาถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม ไม่ถูกต้อง และเป็นบาป หรือเป็นมลทินต่อผู้เป็นทายกทายิกา ตลอดจนพระภิกษุผู้เป็นปฎิคาหกที่รู้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่าเขาถวายเพื่อตนเองอีกด้วย และที่สำคัญหากพระภิกษุรับทานวัตถุเช่นนี้ย่อมต้องอาบัติทุกกฏตามพระวินัย ทานที่ทายกทายิกาถวายย่อมไม่สำเร็จเป็นบุญได้ตามหลักพระพุทธศาสนา ดังนั้นกรณีที่พระอุดมประชาทร (อลงกต ติกขปญโญ) เจ้าอาวาสวัดพระบาทน้ำพุ ผู้ให้การอุปการะช่วยเหลือผู้ป่วยที่ติดเชื้อเอดส์ ที่ตัดสินใจปฏิเสธในการรับเงินบริจาคทำบุญครั้งนี้อย่างชัดเจนว่า สืบเนื่องมาจากสาเหตุใด และทำให้เห็นปัญหาอย่างชัดเจนว่า การที่พระอุดมประชาทร (อลงกต ติกขปญโญ) ท่านปฏิเสธการทำบุญในครั้งนี้มิใช่สืบเนื่องมาจากอาชีพของผู้เป็นทายกทายิกา (ผู้ถวายทาน) แต่มีสาเหตุมาจากวิธีการทำบุญของนายแบบนางแบบนู้ดเหล่านี้มากกว่า เพราะสำหรับพระพุทธศาสนาแล้ว ไม่ว่าคนดีหรือคนชั่ว ไม่ว่าอาชีพสุจริตหรือทุจริตทุกคนทุกอาชีพ และทุกชนชั้นสามารถทำบุญกับพระภิกษุได้ และสามารถมีพื้นที่ทุกอย่างในการเข้าไปสัมผัสกับพระพุทธศาสนาอย่างเท่าเทียมกัน

สรุป

จากการศึกษาวิเคราะห์ปรากฏการณ์ “การถ่ายภานู้ดเพื่อทำการกุศล” ในการหารายได้ช่วยเหลือผู้ป่วยโรคเอดส์วัดพระบาทน้ำพุ สรุปผลการวิจัยว่า

ประการแรก ในแง่อาชีพต้องห้าม (มิจฉาวณิชา) และสัมมาอาชีวะ (สัมมาชีพ) อาชีพนายแบบนางแบบนู้ดถือว่าไม่เป็นมิจฉาวณิชา และจัดเป็นสัมมาอาชีวะสำหรับผู้ครองเรือน

เพราะถือว่ายังเป็นกายสุจริต (การทำดีทางกาย) และวจีสุจริต (การทำดีทางวาจา) ตามมาตรฐานพื้นฐานของเบญจศีล ส่วนอาชีพร้ายๆกามารมณ์นั้นตามมาตรฐานของเบญจศีล ครอบค้ำไม่ถึงกับประพฤติดัดในกามหรือมีเพศสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ที่ไม่ใช่สามีหรือภรรยาของตน ถือว่าไม่ผิดเช่นเดียวกัน ในแง่นี้อาจกล่าวได้ว่า ในแง่ของอาชีพนายแบบนางแบบนั้ด ซึ่งเป็นทายาททายิกาผู้ถวายทานนั้น ไม่สามารถพิจารณาตามหลักพระพุทธศาสนาในแง่ความเป็นอาชีพต้องห้าม (มิจฉวนณิชา) และสัมมาอาชีพะ (สัมมาชีพ) หรือแม้กระทั่งความเป็นอาชีพที่ร้ายๆกามารมณ์ตามมาตรฐานของเบญจศีลเบญจธรรมได้เลย ผลการวิเคราะห์จึงไม่ผิดในหลักการนี้

ประการที่สอง ในแง่อาชีพที่ประกอบด้วยธรรม (กุศลกรรมบถ 10) พระพุทธศาสนาถือว่า การถ่ายภาพนั้ดเพื่อทำการกุศลผิดหลักกุศลกรรมบถข้อ “โลภะ” คือ ความโลภอยากได้ของคนอื่น ในที่นี้แม่นายแบบนางแบบนั้ดจะปรารถนาทำบุญเพื่อช่วยเหลือผู้ป่วย แต่วิธีการกระทำกลับเป็นวิธีการแห่งความโลภที่ต้องการทรัพย์จากการขายภาพนั้ดเพื่อนำมาทำบุญ ซึ่งไม่เฉพาะแต่อาชีพนี้เท่านั้น แม้อาชีพอื่นๆ ที่กระทำด้วยมุ่งหวังทรัพย์ของคนอื่นเพียงอย่างเดียว ย่อมถือว่าเป็นอาชีพที่ไม่ประกอบด้วยธรรม ซึ่งเกณฑ์ตัดสินในข้อนี้จัดว่าเป็น “จริยธรรมในระดับกลาง” สำหรับคนที่ประสงค์พัฒนาตนเองให้มีคุณธรรมสูงขึ้นกว่าเบญจศีล ซึ่งจัดเป็นจริยธรรมระดับพื้นฐาน

ประการที่สาม การถ่ายภาพนั้ดเพื่อทำการกุศลมีลักษณะเป็นอาชีพที่เป็นอกุศลหรือเป็นบาป (กุศลกรรมบถ) การที่นายแบบนางแบบประกาศเจตนารมณ์ในการเปลื้องผ้าถ่ายแบบนั้ดเพื่อประมูลขายและนำเงินไปทำบุญกับวัดพระบาทน้ำพุ ด้วยหวังจะช่วยเหลือผู้ป่วยเอดส์นั้น จึงกลายเป็น “การทำอกุศลเพื่อนำเงินไปทำกุศล” ซึ่งการกระทำเช่นนี้อาจเทียบได้กับ “การฆ่าสัตว์มีวัวควายหรือหมูเพื่อบวชลูก” หรือ “ชาวประมงจับปลาเพื่อทำกับข้าวไปทำบุญกับพระภิกษุ” เป็นต้น ซึ่งทานวัตถุแบบนี้จะเป็นทานที่บริสุทธิ์ หรือสำเร็จเป็นบุญ หรือทานมัยได้นั้น จะต้องเป็นทานวัตถุที่พระภิกษุผู้เป็นปฏิคาหก (ผู้รับทาน) มีองค์ประกอบ 3 ประการ ได้แก่ 1) ไม่เห็น 2) ไม่ได้ยิน (3) ไม่สงสัยว่า เขาทำเพื่อถวายแก่ตน แต่กรณีการถ่ายภาพนั้ดเพื่อทำการกุศลในครั้งนี้ ทั้งนายแบบนางแบบ นิตยสาร และช่างภาพ ต่างประกาศเจตนารมณ์ในสื่อต่างๆ จนปรากฏชัดเจนว่า ต้องการถ่ายภาพนั้ดเพื่อเอาไปประมูลขายนำเงินไปทำบุญ ทำให้ พระอุดมประชากร (อลงกต ดิกขปญโญ) ผู้เป็นเจ้าอาวาสวัดพระบาทน้ำพุ ต้องออกมาปฏิเสธไม่รับการทำบุญดังกล่าว เพราะถือว่าเป็นทานวัตถุที่ไม่บริสุทธิ์ หากท่านยังขึ้นรับจะถือว่าผิดพระวินัย และที่สำคัญการทำบุญครั้งนี้ไม่สามารถสำเร็จประโยชน์เป็นบุญหรือทานมัยได้ จะเห็นว่า ตามหลักพระพุทธศาสนาแล้ว การมีเจตนาดี แต่ใช้การกระทำอกุศล เพื่อนำไปสู่

กุศลนั้น ถือว่า เป็นการกระทำที่ไม่เหมาะสม ไม่ถูกต้อง และเป็นบาป หรือเป็นมลทินต่อผู้เป็นทนายทนายิกา ตลอดจนเป็นมลทินต่อพระภิกษุผู้เป็นปฏิคาหกที่รู้เห็น ได้ยิน หรือสงสัยว่าเขาถวายเป็นตนเองอีกด้วย และที่สำคัญหากพระภิกษุรับทานวัตถุเช่นนี้ย่อมต้องอาบัติทุกกฏตามพระวินัย ทานที่ทนายทนายิกาถวายเป็นตนเองไม่สำเร็จเป็นบุญได้ตามหลักพระพุทธศาสนานั่นเอง

บรรณานุกรม

- ธีรพงษ์ มีไธสง. (2551). **มิติทางศาสนาและปรัชญาของโลก**. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- ทองหล่อ วงษ์ธรรมา. (2551). **ศาสนาสำคัญของโลก**. กรุงเทพมหานคร : โอเดียนสโตร์.
- นงลักษณ์ จันทาภากุล. (2547). “นู้ด ภาพสะท้อนแห่งอำนาจและความรุนแรงบนเรือนร่างผู้หญิง”. **วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญาการศึกษาดุสิตบัณฑิต**. สาขาวิชาพัฒนศึกษา ศาสตร์, บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิวัติ กองเพียร. (2538). “ภาพถ่ายนู้ด (Nude)”. **มติชนสุดสัปดาห์**. ปีที่ 15 (ฉบับที่ 784). (วันอังคารที่ 29 สิงหาคม) : 74.
- พระพรหมคุณาภรณ์ (ป.อ. ปยุตโต). (2558) (ก). **พจนานุกรมพุทธศาสน์ ฉบับประมวลศัพท์**. (พิมพ์ครั้งที่ 23). กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิธรรมทานกุศลจิต.
- _____. (2558) (ข). **พจนานุกรมพุทธศาสตร์ ฉบับประมวลธรรม**. (พิมพ์ครั้งที่ 30). กรุงเทพมหานคร : มูลนิธิธรรมทานกุศลจิต.
- มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). **พระไตรปิฎกภาษาไทย ฉบับมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- มหามกุฏราชวิทยาลัย. (2536). **พระไตรปิฎกและอรรถกถา แปล ชุด 91 เล่ม**. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์มหามกุฏราชวิทยาลัย.
- เลิศศิริ บวรกิตติ. (2548). “ศิลปะภาพเปลือยของเทพศักดิ์ ทองนพคุณ”. **วารสารศิลปกรรมบูรพา ฉบับพิเศษครบรอบ 10 ปี ศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา**. Vol 10, (No. 10) : 117.
- วิกิพีเดีย สารานุกรมเสรี. **นิวัติ กองเพียร**. เข้าใช้เมื่อ 12 ตุลาคม 2558 เวลา 19.00 น. <https://th.wikipedia.org/wiki/นิวัติ_กองเพียร>.

สมคิด บางโม. (2558). **จริยธรรมทางธุรกิจ**. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร : เอส เค บุ๊คส์.
 อวยชัย สังสนา. (2544). “วาทกรรมการสื่อความหมายของนิวัติ กองเพียร นักร้องใน
 หนังสือพิมพ์รายวันและนิตยสารรายสัปดาห์ มติชน”. **วิทยานิพนธ์หลักสูตรปริญญา
 นิเทศศาสตรมหาบัณฑิต**. สาขาวิชาวารสารสนเทศ ภาควิชาวารสารสนเทศ คณะ
 นิเทศศาสตร์ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

อำนาจ ยอดทอง. (2558). “ศึกษาวิเคราะห์ความยากในฐานะเป็นบ่อเกิดของความขัดแย้ง”.
วารสารสันติศึกษาปริทรรศน์ มจร. 3(1) : 1-22.

ASTV ผู้จัดการออนไลน์. (1 ตุลาคม 2558 23:01 น.). **หวิวการกุศล “เฉินเหยียนซี”
 เจ้าของบท “เซียวหลงนิ่ง” เปลื้องผ้าถ่ายนู้ด**. สืบค้นเมื่อ 4 ตุลาคม 2558. จาก
<http://www.manager.co.th/Entertainment/ViewNews.aspx?News ID=9580000110727>.

MThai (gossipstar.mthai.com). (08 เม.ย. 50, เวลา : 07.22 น.). **เจตนาดี แต่มีปัญหา
 เปิดใจนางแบบนู้ดการกุศล**. สืบค้นเมื่อ 1 ตุลาคม 2558, จาก <http://gossipstar.mthai.com/gossip-content/5737>.

Translated Thai References

ASTV Manager Online. (October 1, 2558 23:01 pm.). **Dizzy Charity “Chen Yan C”, the owner “Xiaolongnü” Striptease nude photographs**. Search on October 4, 2558. From <http://www.manager.co.th/Entertainment/ViewNews.aspx?News ID=9580000110727>.

Bangmo, S. (2558). **Business ethics**. Edition 7. Bangkok : S.K. Books.

Bwornkitti, L. (2548). “The Artistic nude of Thepsak Thongnopphakhun”.
Burapha Arts Journal. 10th Birthday Anniversary Faculty of Fine and
 Applied Arts. Vol 10, (No. 10) : 117.

Chantapakul, N. (2547). “Nude : The Reflection of Power and Violence on Woman Bodies”. **Doctor of Education Degree**. in Development Education, Graduate School : Srinakharintaravivot University.

Kongpian, N. (2538). “Nude Photography”. **Matichon weekly**. 15th (No. 784) (Tuesday, August 29), 74.

- Mahachulalongkornrajavidyalaya University. (1996). **Thai Tipitakas**. Bangkok: MCU Press.
- Mahamakutrajavidyalaya University. (2536). **Thai Tipitaka and Commentaries, Set of 91 Volumes**. Edition 3. Bangkok: Mahamakutrajavidyalaya University Press.
- Mithaisong, T. (2551). **The Dimension of religions and the philosophies of the world**. Bangkok : Odian Store.
- MThai (gossipstar.mthai.com). (08 April 50, at 7:22 pm.). **Well-meaning, but there is a problem, open the mind of models nude for charity**. Search on October 1, 2558. From <http://gossipstar.mthai.com/gossip-content/5737>.
- Phra Phrahmakunabhorn (P.A. Payutto). (2558) (A). **Dictionary of Buddhism (Word)**. Bangkok: Dhammathamkusolchit foundation.
- Phra Phrahmakunabhorn (P.A. Payutto). (2558) (B). **Dictionary of Buddhism (Dhamma)**. Bangkok: Dhammathamkusolchit foundation.
- Sangsana, U. (2544). “Discourse analysis of Niwat Kongpien’s nude column in “Matichon” newspaper and magazine”. **Master of Communication Arts**. Major journalism Department of journalism Arts. Chulalongkorn University.
- Wikipedia, the free encyclopedia. **Niwat Kongpian**. Access on October 12, 2558 at 19:00 .. <https://th.wikipedia.org/wiki/นิวัติ_กองเพียร>.
- Wongdhamma, T. (2551). **The Major religions of the world**. Bangkok : Odian Store.
- Yodthong, A. (2558). “An Analytical Study of Desires as Cause of the Conflict”. **Journal of MCU Peace Studies**. 3(1) : 1-22.